İFTAR LOKMALARI

NADİYE AHMET



SOFYA 2015

İFTAR LOKMALARI

NADİYE AHMET

„İFTAR LOKMALARI"mın dünya yüzü görmesini sağlayan BAŞMÜFTÜLÜĞÜN yayınlar şubesi erkanına, CEM ve Aylin'e şükranlarımı sunarım.

Birinci baskı / 2015
Redaktör: İ. Çavuşev
Korektör: A. Naadi

İFTAR LOKMALARI

NADİYE AHMET

Bu kitabımı ikinci kuşak torunlarım Amira ve Derin'e ithaf ediyorum.

İÇİNDEKİLER

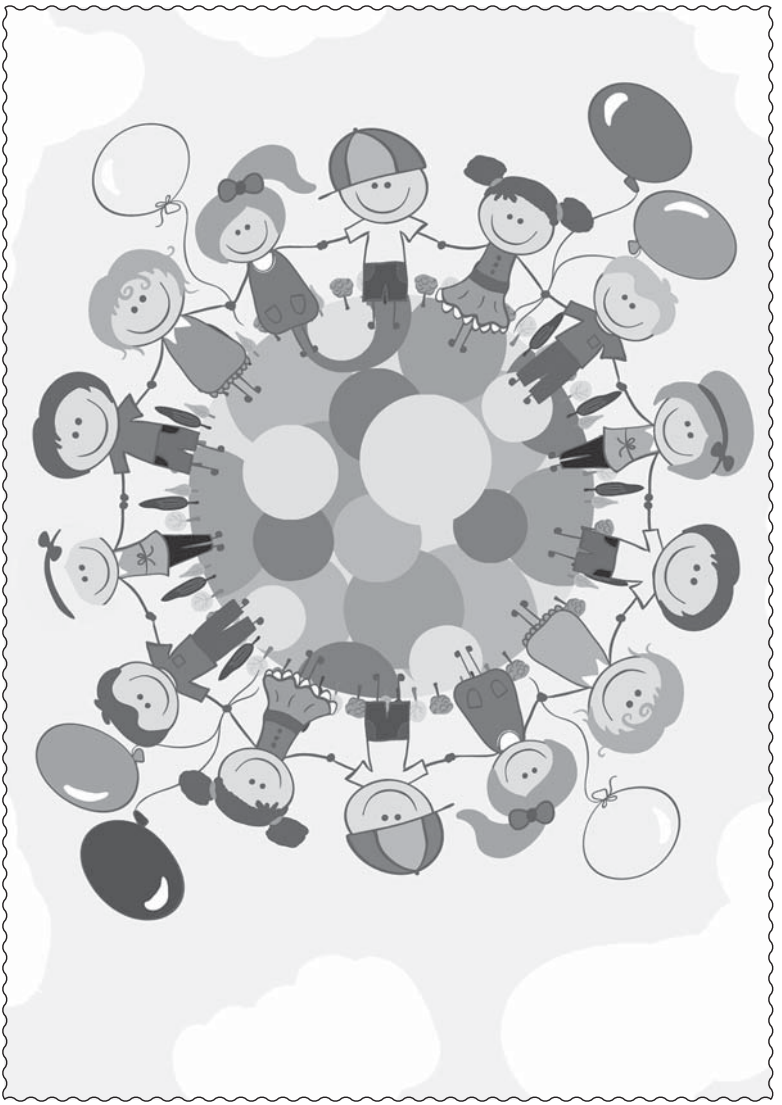
HAYAT BAHÇEMİZİN CANLI ÇİÇEKLERİ 9
ÇOCUK BAHAR DEMEKTİR 12
İKİ ÇİÇEK 16
AĞLA İLE ÇAĞLA 20
SİNCAPIN SÜRPRİZİ 23
AÇELYA 26
ŞEYTANI NASIL KUCAKLADI 31
GÜLMECE 34
KONUŞAN GÖZLER 37
KARDELEN 40
DOST 43
DOĞUM GÜNÜ 45
BABA KOKUSU 48

ANNEM KİLOLU 52
VEFAKAR EVLAT 55
YENİ ASIR, YENİ YAŞAM 59
İNSANLIK ÖLMEMİŞ 64
YIRTIK KAÇMIŞ 66
KÜÇÜK OKUL 68
BEN „ÖBÜR HALA“ 70
İFTAR LOKMALARI 72
DERİN'İN MEKTUBU 76
HASRETLİĞİN ÖTEKİ ADI ÖZLEM 79
YAŞAM SEVİLİNCE GÜZELDİR 83
EVİŞ'İN SEVİNCİ 87
YENİ KUZEN 91
GÖZYAŞLARI 94
ZÜBEYDE'NİN ARKADAŞLARINA 97

HAYAT BAHÇEMİZİN CANLI ÇİÇEKLERİ

Hayat bahçesi büyük, rengarenk bir bahçedir. İçinde açan çiçekler de değişik. Hepsi güzelden güzel, hepsi üstünden üstün. Kimi koklanır, kimi gözle okşanır, kimi alabildiğine öpülür. Hayat bahçemizin canlı çiçekleri, yarınımızın ümidi, geleceğimizin aydınlığı çocuklardır. Kuruntularımız, bütün yaratıcılıklar çocuklar üstünedir. Zira amaçladığımız çocuklarımızın mutluluğu, çocuklarımızın her yönlü gelişimi, eğitimidir.

Çocuklar, dünya bahçemizin ölümsüz çiçekleridir! Çocuklar, dünyanın ebedi başlangıcıdır. Her saniye yeni doğan üç çocuk, çığlığıyla dünyaya selam verir, geleceği müjdeler, „yarının sahibi doğdu, ey insanlar“! der.



Bu çocuğu doğuran, emziren anne, beyaz, siyah, sarı derilidir. Rengini çiçeklerden almış bir annedir. Onun için çocuğa zarafet, güç, sevgi vermeli! Yeryuvarlağı ise sevgiyle, saygıyla, azim ve yılmazlıkla ısıtılmış büyük bir kucak, bir yuva olmalı! Ve dünya annesi „evladım“ dedi mi, Peru'da satılan, Bolivya'da maden ocaklarına tıkılan, Süriye'de ateşe verilen, yoksulluk içinde inleyen o minnacık çocukları düşünür.

Evladını emzirirken dünyada açlıktan ölen çocukları emzirmeye hazır oluşunu düşünür. İki gözü iki pınar olur. Bu an çocuklarının soğuk vücutlarını okşayan anneleri anımsar. Ve göz pınarlarının dibinde, bu kader, bu acı içinde ümit şuaları parlar. Zira güneş dünya çocuklarına hep aynı ışıkları saçar. Ayşeyi de, Nataşayı da, Kristini de, Manueli de, Aleynayı da hep aynı güneş ısıtır. Hepsi de kağıttan kayık yapar, tebeşirle güvercin resmeder. Hepsi de kayıklarının engin denizlere açılmasını, güvercinlerinin uçsuz bucaksız semalarda uçmasını candan amaçlar. Hepsi çocukça özgür olmak ister, kahkahalarının gökyüzünü çınlatmasını amaçlar.

Çocuk gülüşü, çocuk kahkahası gezegenimize hava kadar elzemdir. Çünkü hava hayat demek, hayat çocuklarımız; çocuklarımız ise hayat bahçemizin canlı çiçekleridir.

ÇOCUK BAHAR DEMEKTİR

Bahar, mevsimlerin en güzeli, en şirini, en şarkılısı. Bahar, mevsimlerin en sevimlisi, en çiçeklisi, en yaşanası bir mevsimdir.

Bahçedeki ağaçlara, koşup tozduğunuz çayırlara bir bakın! Her taraf yeşillere kuşanmış. Her taraf pırıl pırıl güneş almış. Yeşil gözlü tomurcuklar çatlamış. Dallar bahar açmış. Her yer mis kokulu, yeşil renkli bir deniz. Her yer taze, bahar bahçemiz. Gök kubbenin mavi çatısı altında her şey gencelir, her bakış insanın gönlüne ümit, şarkı doldurur.

Bahar, adına Yıl dediğimiz Yaşam babanın çocukluğu dernektir. Bahar, sihirli bir çocuk demektir.

Yurdumuz da geniş, uçsuz bucaksız bir bahçe. Bahar o sihirli elini sürmediği yer bırakmamış. Her dokunduğu yerde silinmeyen izler kalmış. Dallarda yaşama sevincini ço-



ğaltan cıvıl cıvıl kuş sesleri. Zümrüt yeşil otlar, çom çom, renk renk çiçekler. Allısı morlusu, sarısı mavilisi yeşiliyle yarışıyor. Fakat bu bahçede, yurt bahçesinde başka çiçekler de büyüyor. Kuşlar gibi cıvıl cıvıl, dallar gibi kıvıl kıvıl, otlar gibi taze çiçekler.

Adına çocuk dediğimiz canlı çiçekler!

Çocuklar, Yaşam babanın çocukluğu demek!

Çocuk, bahar demek, çiçek demek!

Nesiyle farklı çocuklar bahardan, çiçeklerden? Yaşıyla mı, rengiyle mi?

Hayır! Onların yaşları da aynı, renkleri de. Bir bahçenin çiçekleri onlar.

Bahar, Yılın çocukluğu!

Bahar, gönüllere neşe, sevinç saçar, kuruyan dallara, solan otlara can katar!

Çocuklar da aynı. Onlardır anababanın sevinci, kuruyan ümit dallarının tazelenişi, ailenin gailesi ailenin neşesi, şarkısı.

Yaşam tomurcuğu çocuklar gözlerini hayata şarkıyla açar. Nice nice geceler analar beşik başında ninniler okur yavrularına! Analar çalışırken de, dinlenirken de, neşeliyken de, kahırlıyken de hep şarkı söyler zaten. Neşeliyken sevincini, kahırlıyken kederini döker. Belki de çocukları analar büyüttüğü için şarkı söylemesini henüz beşikteyken öğrenir. Belki de mayaları şarkıyla tutulduğu için çocuklar şarkı okumasını sever. Belki de baharla

yaşıt oldukları için! Belki de her ikisine de çiçek adı verildiği için! Belki de...

Çocuklar yurdumuzun, ailemizin süsü, cevheri, nur topu. Sevgilerini, sevinç ve kederlerini bağrımızda taşırız. Onun için bütün anababaların isteği, dünyada çocukların analı babalı büyümesi, yetim kalmamasıdır!

İKİ ÇİÇEK

Sevilcanın saçı gece karanlığı gibi.

Karanlık saçları yanıbaşında Sevilcanın.

Sevilcanın yüzü de karanlık, gözü de. Karanlık karanlık bakıyor önündeki çiçeğe. Sakın çiçeğe darılmış sanmayın. Çiçek çiçeğe kötülük edebilir mi hiç!

Oynuyorlardı.

Hoş bir oyundu oynadıkları. İlkin Sevilcan koşuyor, iki eliyle birden gizliyordu bir çiçeğin yüzünü. Ardından Gülcan gidiyor, bilmeye, hayır Sevilcanın parmakları arasından bakan çiçeğin saklı gözünü görmeye çalışıyordu. Böylece oynayıp dururken, sıçrayıp koşarken Sevilcan oynamaz oldu. Sıçrayıp oynamaz oldu. Güler yüzü soldu. Gülcan baktı baktı... sonra birden sordu:

— Sevilcancığım, noldun?



Sevilcan sanki ortalardan kayboldu...

Bazı haller var, sözle duyurulur. Bazı haller vardır yaşamakla sezdirilir. Sevilcan'ın hali öyleydi ki, bunu arkadaşı konuşmadan duymalı, anında sezmeliydi. Arkadaşına dert ortağı olmalıydı.

Sevilcan olducağı yere çömeldi. Bir an için tutulan dili

çözüldü. Önündeki çiçeğe çocuk diliyle konuştu:

— Çiçeğim benim, benim zavallı çiçeğim, seni bu hale düşüren kim?

Uzandı, titreyen parmaklarıyla üstündeki taşı aldı. Sevilcan'ın kadife yumağını andıran gözleri Gülcanın da kalbini sızlattı. Sevilcan konuştu, Gülcan içlendi:

— Kim bu merhametsiz? Baksana, seni havasız, güneşsiz bırakmış!

Biraz düşündü: „Acaba çiçek güneşsiz olur mu?"

Çiçeği şöyle bir süzdü. Her yanı sararıp solmuştu.

Sonuca vardı:

— Güneşsiz ne ben yaşayabilirim, ne de sen!

Gülcan ilkin arkadaşına baktı baktı, sonra birden girdi havasına:

— Hem havasız, hem susuz! dedi

İki arkadaş başbaşa verdiler, bir daha, bir daha çiçeğe elemini, derdini sordular:

— Sevimli çiçeğim, senin gündüzünü gece etmişler!

— Güzelim bahçemizi bir çiçekten etmişler!

— Gülen yüzüne kahır perdesi çekmişler...

Zaten yabancı eller hoyrattır, demezler mi?

Menekşecik sanki kulaklarını dikmiş dinliyordu. Ne zamandan beri başını kaldırmamış, çocuk sesi duymamıştı. Ne zamandan beri yüzünü çiğ yıkamamış, güneş kurulamamıştı... Netsindi, eller ona taştan gömlek giydirmişti.

Derken menekşe ürperdi. Belki de bu sözlerden etkilendi. Mavi gözü ışıdı. Gülcan, menekşenin mor gözüne baktı, bir de Sevilcanın. Mavi gözlü mavişler de bakıştılar. Mavi gözlü mavişler şenlendiler.

Çiçek çiçeğe darılmazdı.

Çiçek çiçeğe kötülük etmezdi.

Çiçekler gülmeli, yaşama sevinmelidir.

Çiçekler çocuklar gibi sevilmelidir.

AĞLA İLE ÇAĞLA



ğla ve Çağla kardeştiler. Aralarında yaş farkı yok gibiydi. Aynı yılın çocuklarıydılar. Onun için bir sınıfa gidiyor, aynı kitaplardan ders çalışıyorlardı. Nedense adlarını üzerlerinde taşıyan kızlardı. Ağla'nın gözleri hep nemli, hep buğulu. Dolu dolu. Çağla ise gülüp oynayan, içi cıvıl cıvıl, hayat dolu bir kızdı.

Ağla pek duygusaldı. Bir düğüne gitse heyecanlanır, gözyaşları tıpır tıpır yanaklarından iki yana sıyrılırdı. Sahnede güzel bir şiir, bir şarkı okusalar, gözleri iç yaşantısını ele verirdi. Bu halinden utanır oluyordu. Oysa hesabını veremiyor, heyecanlanmak, duygulanmak yaşamak demektir, yaşamla temas, birlenmek, beraberlenmek demektir. Bunu bilemiyordu.

Ağla ile Çağla iki kardeş, bir ananın iki çocuğu. Bir dalın iki meyvesi. Aynı ağlamak ve gülmek gibi. Gülmekle



ağlamak kardeştir demezler mi hani!

Ağlamayan bir kişi, meyve vermeyen, yalnız uzayan, yaprak doğuran ağaçlar gibidir.

Bir gün iki kardeş hep beraber televizyon seyrediyorlardı. Sanatçının birine: „Sen sahnede çok ağlıyorsun“ dediler. O da: „Sadece sahnede değil, sahnede olmadığım zaman da ağlıyor ve ağlamayan kişileri sevemiyorum“! demişti. Bu sözler Ağla'yı çok çok etkiledi, kulaklarını içine saldı, biraz da iç dünyasını dinledi. Kalpten kalbe giden o görünmeyen yolların izlerini gözledi. Gönlün gözüne ön verdi. Bir başka türlü gördü bu kapalı dünyayı ve bir an düşündü.

Herkesin kendine özgü bir dünyası var. Onu ne yapsan, ne etsen değiştiremezsin. İşte kardeşi Çağla, gerçekten, çağlıyan gibi: Gün geliyor durgun, gönlü küsmüş, yüzü senmiş, dili tutulmuş, sözü kırılmış. Gün geliyor çağlayan gibi her yanı söze, gülüşe gark ediyordu.

Dedelerinin yemiş bahçesi vardı. Değişik deneyimler yapıyordu dedesi. Bir elma ağacına başka başka kalemler aşılıyor, merakla meyve vermesini bekliyordu. Yıllarca: Bu dal „bel flör“ diyordu, bu ise „jo Natan“. Gel zaman, git zaman elmalarını da tattılar. Biri sapsarıydı,biraz ekşimsi, mayhoş, diğeri kırmızı yanaklı, tatlı mı tatlı. İşte insanlar gibi. Örneğin, Ağla ile Çağla gibi.

Onlar da öyle sürüp gidecekler. Tabiat bu! Değiştirilebilir mi?!

SİNCAPIN SÜRPRİZİ

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zamanlarda mavi gözlü, kumral saçlı, mert mi mert bir oğlan varmış. Onun adı neymiş, biliyor musunuz?

— Derin, Derin'miş.

Günün birinde babaannesi ona ormanı dile getirmiş: O yüksek yüksek ağaçları, yazın yeşil elbisesini kuşanan, kışın ise bembeyaz kar altında âdeta bir gelini andıran agaçları anlatmış. Kırlarda ağaçların tadı damakta kalan meyvelerini, o meyvelerin güneş ışığında, ay aydınlığında pırıl pırıl eden güzelliğini ballandıra ballandıra anlatmış. O ağaç dalları arasında kuşların ötüşünü, sincapların daldan dala sıçrayışını anlatmış da anlatmış. Babaannesi anlatmış, Derin ise dinlemiş. Hem dinlemiş, hem o derin derin bakan gözleri önünde tüm duyduklarını canlandırmış. Oturduk-



ları iki sokak ağzında beyaz bir martı misali kanatlarını gerdirmiş bahçeli evlerine orman da pek yakınmış. Babaannesiyle oraya geziye gidiyorlarmış.

Bir gün Derin: ‘‘Ben artık büyüğüm, erkek değil miyim“ deyip ormanı seyre gitmiş. O yemyeşil otlar, o renk cümbüşü içinde… „defileye çıkan“ çiçekler sanki boyunlarını eğip ona selâm veriyorlarmış. Yeşil yapraklar arasından boncuk gözleriyle bakan minnacık kuşlarsa „Aramıza hoşgeldin, küçük çocuk! “ diye şarkı söylüyorlarmış. Derin şaşırmış, hangi birine baksın, hangisinin şarkısını dinlesin? Derken önünde tülü kuyruklu bir sincap görmüş. Kahverengi kürklü, ara sıra iki ayağı üzerine kalkıp kendisine bakan sincap „cıvıl cıvıl“ konuşmuş: „Sen sürprizleri çok seviyorsun!“, demiş.

Hayret! Derin’in babasından sürpriz beklediğini sincapa acaba kim söylemiş?“ Herhalde taraçada benim konuş-

tuklarımı duymuş!“ diye düşünmüş.

— Evet, çok seviyorum. Evimize gelen herkesten sürpriz umuyorum, demiş.

— İşte, ben de sana bak nice bir sürpriz hazırladım.

Gidip bir ağaç kovuğundan kozalak dolu bir sepet çıkarmış.

— Buyur, demiş. Bunlar senin legolarının taklidi, yani benzeri, demiş. Onlarla bütün gün oynayabilirsin, yani ev de kurabilir, hayvan da yapabilir ve daha neler neler uydurabilirsin.

Sincap ağzını büzerek yine „cıvıl cıvıl“ bir şeyler konuşup ağaca sıçramış ve kuyruğunu Derin’e „bay bay“ dercesine sallamış.

Derin sevinçli, ama ne sevinçli eve dönmüş. Böylesi bir sürpriz ne görmüş, ne de hayal etmişti.

Sincapa nasıl teşekkür edeceğini bile bilmiyormuş.

AÇELYA

Bir öğrenci arkadaşım vardı. Adı Açelya idi. Önce adını sevdim. Daha sonra da kendisini. Bilirsiniz, sevmek güzelliğe göre değildir. Zevke bağlıdır. Bana göre güzel olan, başkasına göre güzel değildir. Neyse, bu başka bir konu... Açelya'nın babası zengin mi zengindi. Evlerinde kuş sütünden gayrı her şey vardı.

Davarları ve öteki ev işleri için birkaç işçi tutmuşlardı. Açelya elini sıcak sudan soğuk suya batırmıyordu. Bir gün yanıma sevinçli sevinçli geldi. Gözleri pırıl pırıldı. „Hayrola" dedim kendi kendime. Arkadaşım açıldı:

— Hakan bana arkadaşlık teklif etti, dedi ezile büzüle, utandı.

Düşündüğümü sesle ifade ettim:

— Hayırlısı olsun, dedim. Sevindim.



Onunla epey görüşemedik. Tekrar karşılaştığımızda Açelya'yı üzgün buldum. Gözlerindeki o pırıltının yerini buğulu buğulu bulutlar almıştı.

— Nen var, demeye kalmadı, anlattı:

— Babam Hakan'la görüşmüş.

— Bunda kötü bir şey yok ki...

— Yok ama ötesi kötü.

Açelya'nın babası Hakan'ın kızı etrafında dolaştığını görmüş. Hakan bir gün kapı önünden geçerken Açelya'nın babasına selam vermiş. Hani derler ya, selam vermiş borçlu çıkmış. Baba oğlanın eline hemen kibrit kutusunu tutuşturmuş:

— Şu kibriti çakar mısın, evlat, demiş.

Oğlanın kibrit kutusunu almasıyla çakmaya başlaması bir olmuş. Bir çakmış, iki çakmış, üç çakmış, kibrit yanmamış vesselam. Zengin baba oğlanın elinden kibrit kutusunu almış ve kestirip atmış:

— Oğul, senden adam olmaz, beş tane kibrit çaktın, tutuşturamadın, demiş!

— Hakan utanarak yanıt vermiş:

— Ne olmuş sanki, amca? Sen bunca zenginliğe sahipsin, birkaç kibrit çöpüyle fakirleşmeyeceksin ya...

Aklından da: „Bıyığından bir kıl çektim galiba!" demiş.

— Bu fikrin yanlış, oğul. Gerçi, ben zenginim, ama bu zenginliği nasıl kazanmışım, nasıl toplamışım, biliyor mu-

sun? İğne ucuyla kuyu kazarak, yani kibrit çöplerini bir bir tasarruf ederek. Başka bir deyimle tutumlu olmakla. Sakın bana „cimri“ deme. Tutumlulukla cimriliğin arasında dağlar kadar fark var.

Babası oğlana Hakkı Sunat'ın şu şiirini okumuş:

Cimri sorar:

Tutumluyum diyorsun,
Her gün yemiş yiyorsun...
Nasıl tutum bu böyle?
Doğrusunu gel söyle...

Tutumlu cevap verir:

Tutumu sen hiç para
Harcamamak mı sandın?
Bu sorunla şimdi sen
Cimriliği kazandın!
Tutumlular yer, içer
Sağlığını kayırır.
Çarçur etmez her şeyi
Bir azını ayırır...
Cimri olan kendini
Hayallerle oyalar;
Kavanozu dışından
Sanki yedim, der yalar.

Oğlan ertesi gün Açelya'yı bulup olayı iğne iplik etti, incelikleriyle anlattı. Arkadaşı bu işe hiç bir anlam veremedi. Ama Açelya'nın ayakları suya ermişti: Demek babam Hakan'ı sınavdan geçirmiş, imtihan etmişti.

Hakan bu sınavı herhalde ömür boyu unutmayacaktı.

ŞEYTANI NASIL KUCAKLADI

Dışarıda kıştı. Her tarafı bembeyaz kar sarmış, soğuk her şeyi dondurmuştu. Üstelik bir de rüzgar çıkmış, ortalığı kasıp kavuruyordu. Böylesi havada sıcacık soba başında oturup kitap okumak ne de hoştu! Serdar da bir romana iyice dalmıştı. Bu arada birşey „gümbür“ etti. Sanki tavan çöktü başucunda. Ürktü. „Dışarı çıkıp bir bakayım“ dedi kendi kendine. Olduca-ğı gibi, üstünde pijamayla dışarı fırladı. Ardında kapıyı açık bıraktı. Tam bu sırada rüzgarın şiddetleneceğini nasıl tahmin edebilirdi? „Güüm!“ etti, kapı var hızıyla kapandı.

— Vay! dedi Serdar.

Ve dudağını öyle bir ısırdı ki, kan fışkırdı bir yanından. Babaannesi sıkı sıkı tenbihlemişti: „Dağ evinde çok dikkat-



li olacaksın! Girip çıkarken kapıyı iyice kapatacaksın, zira rüzgar açabilir. Çıkarken de dikkatli olacaksın, ansızın kapanır, dışarda kalırsın!“ Öyle de oldu. İki eliyle kapıya yapıştı, acmaya çalıştı. Sonra pencerelere geçti. Hiç olacak gibi değil. Soğuktan tiril tiril titremeye başladı. Çenesini bile tutamıyor, dişleri birbirine giriyordu.

„Eyvah, ne yapmalıydı. Karşıda bir başka ev vardı, ama orası da karanlıktı. Yalnız bir köpek sesi geliyordu o yandan. Yürüdü. Serdar yürüyor, rüzgar onu gerisin geriye itiyordu. İki adım ileri atsa, bir adım geri gidiyordu. Böyle bir savaş ne görmüş, ne de duymuştu. Ölüm şimdiyedek hiç aklına gelmemişti. Ama bu anda geldi. Bu dağ evinde tek başına kalmak, kafa dinlendirmek istemişti ya. Şimdi kar altında donup kalırsa... Başında fikirler çarpışıyor, vücudu, karla karışık kendisini kamçılayan rüzgarla boğuşuyordu. Derken köpeğin kulübesine gelmişti. „Can, Can!“ diye

haykırdı. Adını bilmiyordu. Ama o anda öyle geldi diline. Köpek sustu. Serdar, köpeği okşadı. Birden köpeğin kulübesine dikti gözünü ve köpekten önce kulübeye girdi.

Hiç olmazsa kuytuydu, çıplak sırtını rüzgar dövmeyecekti. Ardından köpek de girdi. İkisi de büzülmüşlerdi. Serdar da, Can da titriyordu. Bir sıra Serdar Can'ı kucağına aldı, ona can ciğer arkadaşı gibi sarıldı. Can'ın sıcaklığı ona can verdi. Kendine gelmeye başladı.

Bir şeyler düşünmek istedi, ama olmuyordu. Aklı başka şeylere kayı kayıveriyordu. Derken ısınmış, uyuya kalmıştı. Gözlerini açtığı zaman Can kucağından kurtulmaya çalışıyordu. Ev sahibi yemeğini getirmişti.

— Şeytan, Şeytan! Neredesin? Beni neden karşılamaya çıkmıyorsun?

Can dönüp arkasına baktı. Ev sahibi de eğildi, kulübenin içine baktı. Şaşakaldı. Nerdeyse elinden kovayı düşürüyordu.

Serdar emekleyerek soluk soluğa kulübeden çıktı ve kekeleyerek konuştu:

— Amca, ben komşu evdenim. Kapı üstüme kapandı. Allah razı olsun, senin Şeytan'dan. Bu akşam beni konuk etti. Onun kucağında, evinde mekan buldum. Bereket versin, beni ölümden kurtardı.

Ev sahibi de hem soğuktan, hem şaşkınlıktan titriyordu:

— Gel, oğlum, gel, dedi, seni Şeytan değil, Allah kurtardı.

GÜLMECE



ül ile Bülbül kardeştiler. Gül'ün yüzünde güller açıyordu. Bülbül'ün ise gözleri ağlayımsı, hep nemliydi. Anne babası her iki kızının da neşeli, güleç olmasını istiyordu. Hemen hemen her hafta sonu tatillerinde kır gezisine çıkıyorlardı. Toptur, kovalamacadır, saklambaç oyunlarından sonra dinlenmeye oturuyorlardı. Dinlenirken annelerinin aklına başka bir oyun geliyordu.

— Çocuklar, diyordu, şimdi de gülmece oynasak, ne dersiniz?

O zaman Gül ile Bülbül birbirlerine bakışıyor, Gül'ün yüzündeki güller soru işaretine dönüşüyor, Bülbül'ün gözündeki nemler de nida işareti oluyordu.

— Nasıl oyunmuş öyle, anne?



Anneleri izah ediyordu:

— Önce ben başlayacağım gülmeye, siz ise isterseniz bana katılın.

İki kardeş yine bakıştılar.

Anneleri sözü uzatmadı. Ortalığı kahkaya boğdu. Gülen annesine bakarken Gül de güldü. Gülüş Bülbül'e de bulaştı. İncecik sesiyle bülbül oldu, öttü. Üçü birden kırıla kırıla gülüyordu. Öteden beri babaları geldi:

— Ne oluyor böyle size? Gülmece korosu mu kurdunuz? dedi

Cevap gelmeyince o da gülmeye başladı. Niye?

Derken gelip geçen yolcular duruyor, gülenlere bakıyor, bakıyor, onlar da gülerek yollarına devam ediyorlardı. Bu böylece ben bir saat diyeyim, siz iki deyin, devam etti.

Sustukları zaman anne:

— Gülmek sağılıktır, çocuklar! dedi.

Gül ile Bülbül bu oyunu uzun zaman hatırladılar, arkadaşlarına da anlattılar. Aynısını oynamak istediler ama olmadı. Mutlaka başlayan, başı çeken biri olmalıydı.

KONUŞAN GÖZLER

Babası annesine sık sık: „O senin gözlerin yok mu?“ diyordu.

Fatih bunun ne demek olduğunu, ne ifade ettiğini bilmiyordu. Nereden bilsindi, yaşam deneyimi o kadar azdı ki, daha doğrusu deneyim diyecek birşey yoktu ortada. Gelgelelim yıllar geçti, Fatih farkında olmadan büyüdü. Birinci derken, ikinci, üçüncü derken de dördüncü sınıf öğrencisi oldu. Bir gün öğretmen Fatih'i tahtaya derse çıkardı. Göz göze geldiler. Öğretmen: „O senin gözlerin yok mu?“ demesin mi. Fatih utandı ve gözlerini yere eğdi. Öğretmen:

— Ne oldu, kırıldın mı, yoksa? dedi.

Fatih:

— Yoo, dedi ve tekrar öğretmenine baktı.



— Gözler insanın iç dünyasının aynasıdır, Fatih. Ben bunu demek istedim. Örneğin, bugün dersini çok iyi öğrenmişsin. Gözlerin pırıl pırıl! Ben bunu seziyorum bugün. Bak, dün öyle değildi. Gözlerin buğulu buğulu, bana küskün bakıyorlardı. Doğruyu söyle. Dersini iyi bilmiyordun, değil mi?

— Evet, öğretmenim, bilmiyordum.

O günden sonra Fatih gözlerinin her zaman pırıl pırıl bakmasına özen gösterdi. Masasına oturup derslerine çalışıyordu. Gülerken gözlerinin içi bile gülüyor, gözbebekleri birer yıldız olup par par parlıyordu. Dargınken gerçekten gözleri de dargındı. Ferleri sönmüş, sanki yaşama küsmüşlerdi. Ya ağlarken? O zaman ayna karşısına geçmemeyi tercih ediyordu. O göz yaşları var ya, sanki kalbinden kopup gözlerinde bulut oluyor, bazen yağmura, bazen de sele dönüşüyordu.

Geçenlerde öğretmen sınıf öğrencilerine „Gözler“ konulu bir ödev vermişti. Ertesi gün de ödevleri yokladı. Fatih'in ödevi gerçekten en güzeldi. Okumak için ayağa kalktığı zaman öğretmen onu omuzundan tutup bakışlarını öğrencilere doğru çevirdi:

— Bakar mısınız, çocuklar, dedi. Siz ne diyeceksiniz? Fatih'in gözleri sizlere neler söylüyor?

Hepsi bir ağızdan:

— Ödevini çok iyi yapmış, çok iyi! diyorlar.

KARDELEN

Soner iyi bir öğrenciydi. Bilgilenme merakı gayet büyüktü. Ağabeyi Esin kalın kalın kitaplar okuyordu. O da görüp meraklanıyor, alıp okumaya başlıyordu, ama canı tez sıkılıyor ve kitabı bir yana atıyordu. Bir gün ağabeyi geziye gitmeye niyetlendi. Kendisine arkadaş olsun diye kardeşine:

— Soner, benimle geziye gelmek ister misin? diye sordu.

Soner sevincinden zıpladı, sevindi, sevindi.

Şubat ayının son günleriydi. Hava kâh ısınıyor, kâh yağışlı oluyordu. Alçaklarda kurumuş otların altında yeşil çimler sürüyor, yeni yaşamı tebessümle karşılıyorlardı. Karşıdaki dağda ise kar hala ilgi çekiyor, çocuklara, dağ meraklılarına „el etmeye“ devam ediyordu. Ağabeyi ile Soner'in

gözünden hiç bir şey kaçmıyordu. Soner soru ardından soru yağdırıyordu ağabeyine. Bir sıra:

— Abi, dedi. Otlar yeşeriyor da mahlûklar, karınca ve böcekler niye görünmüyor?

— Bravo be kardeş, sen de kedi olalı bir fare yakaladın, dedi ve gülmeye devam etti:

— Karıncalar, böcekler henüz uykuda. Cemre bir — iki gün sonra toprağa da düşecek. Toprak ısınmaya baş-



layınca böcekler kış uykusundan uyanacak ve yer yüzüne çıkacaklar.

Derken karlı dağa ne zaman geldiklerini Soner anlamadı bile. Kuz bir dönemeçten geçerken buzlara ayakla vurdu.

Ansızın duraklardı ve ağabeyine telaşla seslendi:

— Abi, bu nedir böyle, bak kar içinde başını göstermeye çalışıyor?

Ağabeyi eğildi ve karı eşmeye başladı:

Bu kardelen'dir, kardeşim, dedi endişeyle. Senin anlayacağın akça bardak, baharı müjdeleyen bir çiçek. Bak ne kadar iradeli, ne kadar inatçı, başıyla karı delip, dünya yüzüne çıkmaya, güneşe kavuşmaya can atıyor. Sen de öyle, yani kardelen gibi olmalısın. Ne demek istediğimi anladın mı?

Soner düşündü, düşündü ve yan gözle ağabeyini süzdü.

— Evet, ağabey, dedi.

— İnsanın başarıya ulaşması için çook çabalaması, usanmadan çalışması gerek, değil mi!

Soner eve dönerken ağabeyiyle hiç, ama hiç konuşmadı. Kendisiyle konuştuğu hayali bir kahramanı vardı şimdi: KARDELEN.

DOST

Dost simsiyahtı. Gözleri bile siyah, ışıl ışıldı. Deniz her nereye gitse, o da peşindeydi. Deniz durdu mu, o da duruyor, yürüdü mü, o da yürüyordu. Hem de adımlarını ona göre ayarlıyordu. Koştuğu zaman o da koşuyor ve her zaman dostunun beş adım arkasında oluyordu. Durakladığı zaman Deniz'in korumasıymış gibi yanıbaşında dikiliyordu. Birbirlerinden katiyen ayrı olamıyorlardı. Dost uzaklaşsa Deniz hemen uyarıyordu. Ya haykırışıyla, ya da ıslıkla.

— Dost, nereye böyle?! demek istiyordu.

Her nerede olursa olsun, hemen gerisin geriye dönüyor, yahut da olduğu yerde duruyordu, Deniz'in gelmesini bekliyordu. Herhangi biri Deniz'e el uzatmaya görsün, hemen üstüne atlıyor, paralayacakmış gibi ürüyor ürüyor-

du. Kıskanıyor mu, yoksa dostunu mu koruyordu. Şubhesiz gerçek dosttu o! Bu yüzden öyle hareket ediyordu.



Bir gün her zamanki gibi Deniz önde, Dost arkada yürüyorlardı. Derken karşıda beliren bir genç koşa koşa gelip, Deniz'in elindeki çantayı kaparak uzaklaşmaya başladı. Deniz arkasına döndü ve telaşla Dost'unu aradı.

— Dost, koş, dedi ve işaret parmağıyla koşan hırsızı gösterdi.

Hırsız koştu, Dost koştu, ardından da Deniz. Böyle bir kovalamacadan sonra Dost hırsızı ayağından yakalamıştı. Ağrı üstün gelince hırsız çantayı attı. Deniz yetişip çantasını aldı ve Dost'unu çağırdı.

— Bu kadar ceza yeter! dedi.

Hırsız Deniz'e kötü kötü baktı ve küfretti.

Deniz aldırmadı, dostunu okşadı ve:

— Dört ayaklı da olsa, insanın Dostu olması ne iyiymiş! diye düşündü.

Gerçek dost insanın zor zamanında belli olur, derler ya, doğrudur.

DOĞUM GÜNÜ



ariyela'nın doğum günü vardı bugün. Onuncu yaş gününü kutluyordu.

Günlerden pazardı. Anne babası her pazar dağ gezisine çıkıyorlardı. „Bugün de gezisiz olmayacağız" dediler ve Mariyela'ya beş kutu bombon alıp dağ yolunu tuttular. Mariyela atlaya zıplaya önlerinde yürüyor, ara sıra da „İyi ki, doğdun Mariyela" şarkısını söylüyordu. Yanından geçenlerin kimileri gülümsüyor, kimileri „Kutlu olsun!" deyip mutlu mutlu, yollarına devam ediyorlardı.

Bir sıra arkadan arkadaşım belirdi. Elinde bir teyp vardı. Hemen cep telefonunu çıkarıp birşeyler konuştu ve aynı zamanda Mariyela ile sohbetini sürdürdü:

— Ne okuyorsun, kaça gidiyorsun, hangi okuldasın v.s.



Bir sıra arkadaşımla Mariyela durakladılar. Arkadaşım radyonun sesini yükseltti: Sözcü „Şu anda Vitoşa dağında gezide bulunan Mariyela'nın doğum gününü kutluyor ve kendisine bol şans ve kısmet diliyoruz!" demesin mi.

Mariyela şaşırdı. Anne ve babası da şaşırdılar. Ve çantadan bir kutu bombon çıkarıp kızlarına uzattılar. Mariyela'nın ayakları sanki yere basmıyor, uçuyordu sevinçten. Gelip geçenlere bombon veriyor ve „Bügün doğum günüm var. Bu şarkı benim için söyleniyor!" diye herkese duyuruyor, övünüyordu. O zaman çevresinde bulunanlar da oynamaya başlıyordu.

Mariyela da hem oynuyor, hem şarkı söylüyordu. Böyle törenli bir doğum günü olacağı aklının ucundan bile geçmemeşti.

Gerçekten görülmedik bir gün yaşandı.

BABA KOKUSU



dı Çiçek'ti. Belki de adı sevdirmişti çiçekleri kendisine. Artı, Çiçek adlı çocukları da. Yolda bir çocuğa rastlasa, hemen elinden tutuyor ve „Adın ne?“ diye soruyordu. Çiğdem, Yonca, Dalya, Açelya, Manolya, Gül... dediler mi, içinde bir kıpırtıdır başlıyordu. Eğer bahçedeyseler, derhal oyuna girişiyorlardı. Oyunları da „bahçecik“, „çiçek aleleri“ idi. Bazen yarışma bile örgütlüyordu. Kazanana canlı çiçekler sunuyordu. Oyundan eve dönünce oyunlarını, çiçek adlı yeni arkadaşlarını annesine bir bir anlatıyordu.

Evet, evet. Yanlış duymadınız. Annesine anlatıyordu.. Çünkü babasını daha seyrek görüyordu. Zira aylar önce onlar ayrılmışlardı. Gerçi, babası kızını özlüyor, onu görmeye geliyordu. Çiçek'i kucağına alıp çiçek gibi kokluyor, koklu-



yor, sonra da: „Benim güzel çiçeğim!“ deyip öpüyor, öpüyordu. Çiçek, anne ve babasını bir arada görmekle mutlu oluyordu. „Baba, bu akşam ben de sizinle beraber, aranızda yatmak istiyorum!“ diyordu. Böylesi bir soruyla babasının ne kadar kalacağını anlamak istiyordu. Oysa babası acıyla, hüzünle içini çekerek: „Şimdi olmaz, Çiçek'im, bir başka gün!“ diyerek getirdiği yeni oyuncakla kızıyla oyuna dalıyordu. Bir süre oynadıktan sonra baba kapıya doğru bakmaya başlıyordu. Çiçek, babasını daha fazla oyalamaya çalışıyor, hafta arası aldığı oyuncakları gösteriyordu. Sonra yeni elbiselerini giyip „defile“ yapıyor, ara sıra da bir ayağı üstünde şöyle fır fır dönüyordu. Babası kızını başından ayağınadek süzüyor, süzüyor, sonra da gülümseyerek: „Bravo, kızıma, çok güzel olmuş!“ diyor ve onu kucağına alıp okşuyor, alnına da öpücükler konduruyordu. Çiçek'in aklında olan ise ne yapıp edip babasını daha fazla alıkoymaktı.

Nihayet, babasını daha çok tutamayacağını anladı. Anladı anlamasına ama, bu kez yine ne zaman geleceğini bilmek istedi:

— Baba, dedi, anneme bahçe çiçeği ne zaman getireceksin?

Kendisi Çiçek olduğu için öteki çiçeklerin hepsi bir başka çiçekti: bahçe çiçeği, kır çiçeği, saksı çiçeği v.b.

Babası biraz düşündü, sonra gözünün kuyruğu ile kızını süzdü ve cevap verdi:

— Çok yakında, Çiçek'im, annene bahçe çiçeği, sana da oyuncak getireceğim.

Ve Çiçek'in yanaklarında birer buse bırakarak çıkıp gitti.

Çiçek, buse yerlerini küçümencik elleriyle uzun zaman okşadı ve sonra da ellerini kokladı, kokladı. Sanki babası baba kokusunu buselerinde bırakmıştı.

ANNEM KİLOLU

Neslişah şimdi büyük bir kız. Üniversite öğrencisi. Tığ gibi. Yemek yemesi de kibar mı kibar. Sofrada öyle herşeyi, abur cubur yemiyor, balıktan gayrı etten bile vazgeçmiş. Geçenlerde annesine rastladım. Hoşbeşten sonra evdekileri soru sual ettim.

— Hepsi iyiler, dedi.

— Nazlı kızın ne yapıyor?

— Ha, Nesli'yi mi sordun? Siz onunla çok iyi sohbet ediyor, anlaşıyordunuz. Hep öyle bildiğin gibi. Benden hala utanıyor. Birlikte gezmeye bile çıkmak istemiyor. Hatırlıyorsun ya, bir gün okulda ne yapmıştı.

Nesli'nin annesi Güler, adı üstünde bir kadındı. İki söyler, bir gülerdi.

Yine güldü. Anlatması da bir hoştu. Unutmuş yaptım



kendimi.

— Neydi o? dedim.

Güler, gülerek anlattı:

— İlk okuldaydı. Çok disiplinli bir öğrenciydi. Derslerine, öğretmenlerinin öğütlerine pek titizdi. Her dediklerini yerine getiriyordu. Bir gün okul yanından geçiyordum, bir uğrayıp bizim kızın durumunu sorayım, dedim. Öğretmen bir sevindi, bir sevindi. „Ne zamandan beri söylüyorum Neslişah'a:

— Annen gelsin, bize yardım etsin, diyorum. Bak, masa örtüleri hala tamamlanmadı. Elinden her şey geldiğini bili-

yordum. Bunu defalarca söyledim Neslişah'a", dedi.

Anne hayret etmiş: ..Nasıl olur, o böyle bir şey yapmazdı!" demiş kendi kendine.

O sırada içeri bir öğrenci girmiş. Öğretmen:

— Neslişah'a söyler misin gelsin, demiş.

Dakika sürmeden Neslişah gelmiş, annesini görünce kızıl bozul olmuş. Sıkılmış. Ellerini birbirine ovuşturmuş. Selam vermiş. Öğretmeni ciddi ciddi konuşmuş:

— Nesli, ben anneni buraya çağırdığımı sana kaç defa söyledim. Oysa annenin haberi bile yok.

Neslişah o güzelim yüzünü kırıştırmış, gözlerini yummuş, iki yanağı gözyaşına boğulmuş.

— Söyliyemedim, öğretmenim. Çünkü annemi görmenizi istemiyordum, demiş. Öğretmen hayretle sormuş:

— Ama neden görmeyeyim? Bak ne güzel annen var: güler yüzlü, nezaketli.

— Evet, ama çok kilolu.

— Benim güzel kızım, hayatta herkes bir olamaz. Kimi sıska, kimi toplu, kimiyse şişman, yani kilolu. Bunda utanacak ne var? Bu irsidir. Bu „İrsi" sözcüğü Neslişah'ın beynine saplanmış, hatta onu sarsmış bile. „Tedbir almazsam ben de annemin yolunu tutabilirim!" diye düşünmüş.

Neslişah öğretmenin o zaman söylediğini anlamamıştı ama „Annem kilolu" sözlerini aklından silmemişti ve kilolu olmamaya her zaman dikkat ediyor, gayret gösteriyordu.

VEFAKAR EVLAT

Saçı kara kömür, gözleri siyah üzüm, yüzü yuvarlak sıska bir oğlan. Sıska olduğu kadar da yusyuvarlak çevik. Dedesinin ilk yardımcısıydı Sabi. Tarlaya gidip ot alaf toplamak mı gerek, kır yolunu ilkin tutardı, arabadaki diğreni acele almak mı lazım, tekrar söylemeyi, hatırlatmayı beklemez, hemen koşup getirirdi. Babaannesine de yardımcı oluyordu Sabi. Ateşi yakma zamanını biliyordu. Kuruluğa dedesiyle birlikte dizdiği odunlardan hemen kucaklayıp soba başına getiriyordu. Öğün vakti yaklaşınca sofraya çataldır, tabaktır diziyordu. Anası işten dönünce ise ona sımsıkı sarılıyor, kulağına birşeyler fısıldıyordu. Acaba ne diyordu? „Babam bu akşam da sarhoş döner, bizi beraber görürse belki seni dövmez!...“ diyordu. Bunu her defasında soylüyor ve günün hiç, ama hiç bitmemesini, güneşin

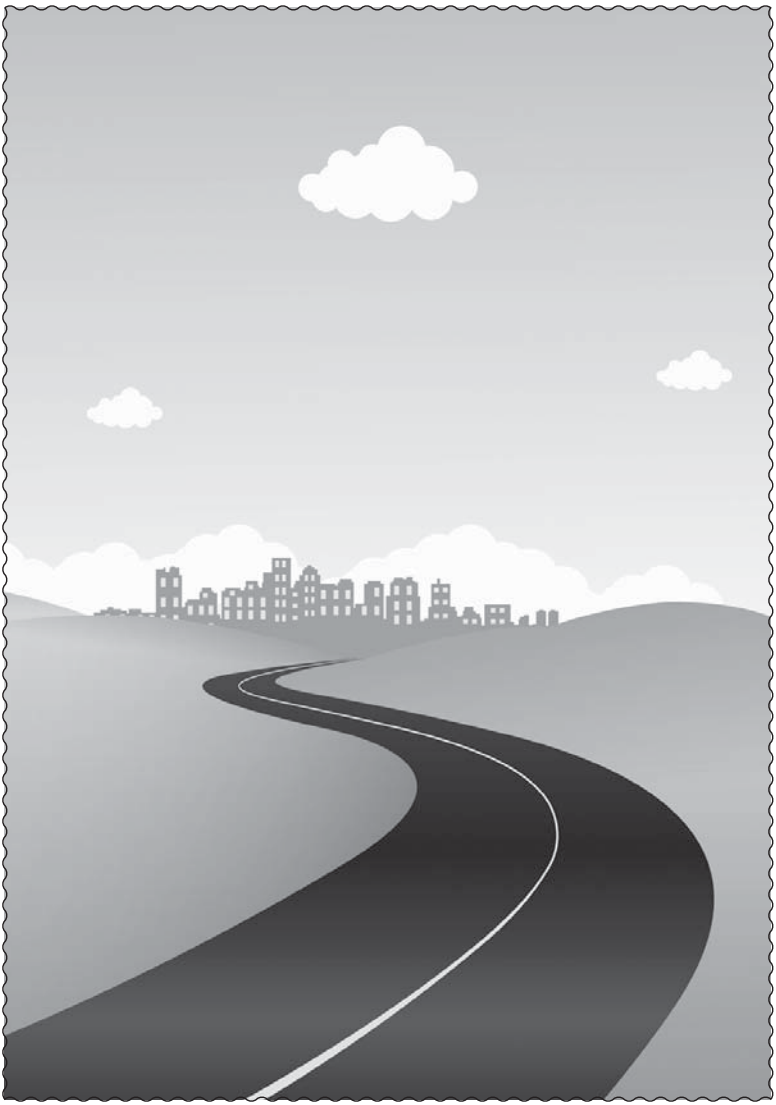
batmamasını, gecelerin gelmemesini düşlüyordu. Annesinin çığlıklarını, iri-yarı babasının üstüne bıçakla yürümesini beyninden hala silemiyordu. Bu anıları belki de sonsuza kadar belleğinin bir köşesinde taşıyacaktı.

Işıklı köy (Işıklar) ona hiç de ışıklı görünmüyordu.

Bu yaşantıları bugün Sabi yaşamında iz bırakan birer kâbuz olarak ürpertiyle anımsıyordu. Meğer iyi, güneşli günler de varmış dünyada...

İki yıl ayrılıktan sonra anne kokusu hala burnunda burcu burcu koktuğu sırada annesi Rabiye karşısında bitiverdi. „Hadi, çarçabuk hazırlanalım“ dedi. Sabi şaşırdı. O küçümencik gözlerini alabildiğine açtı, ama annesinin ne demek istediğini algılayamadı. Ablası kendisinden üç yıl daha büyüktü. Ona bakıyor ve yaptıklarını o da tekrarlıyordu. Derken kendisini bir arabada buldu ve uzun, çok uzun bir yolculuktan sonra gözlerini açtığı vakit karşısında serilen, kendisine kucak açan bambaşka bir dünyada buldu. Gerçekten bambaşka bir dünyadaydı, bambaşka bir ülkede — Almanya'da.

Sahi, burası günlük güneşlik, telaşsız, korkusuz, yaşanası bir dünya. Sabi daha ertesi gün kendini okula attı. (Annesi herşeyi ayarlamıştı.) Gel gelelim ortam başka, yaşam koşulları başkaydı. Hele de şu dil, lisan ayrımı yok mu? Bir iki ay kulağı delik kaldı. Arkadaşlarını, öğretmenini dinledi, evde de kasetler aldı, CD'ler dinledi. Hem dinledi, hem defalarca tekrarladı öğrendiği sözcükleri. Dilini böyle kır-



dı, telaffuzu böyle söktü.

Bugün Sabi Alman okulunda örnek bir öğrenci. Ama Bulgarcayı da, Türkçeyi de ihmal etmiyor. Bulgarca televizyon seyrediyor, annesi ve anneannesiyle Türkçe konuşuyor. Her lisanın dünyaya açılan bir pencere olduğunu unutmuyor.

Sabi örnek öğrenci olduğu gibi annesinin fedakarlığını da unutmayarak, onun ilk yardımcısıdır. Başka bir değimle annesinin sağ elidir.

Annesi kentte bir piza lokantası açtı. Sabi derslerini öğrendikten sonra lokantaya iniyor. Onu çalışırken bir görmelisiniz. Önündeki tezgahta telefon, isimler ve piza türleri yazılı pusulalar, yani siparişler. Elleri adeta makina. Bir pizayı iki dakikada hazırlayıp fırına veriyor ve beş dakika sonra piza müşterinin önünde burcu burcu kokuyor ve: „Beni afiyetle ye!“ diyor. Sabi böylesi çalışmasıyla annesine minnet borcunu ödemek istiyordu.

Ne vefakar evlat, değil mi!

YENİ ASIR, YENİ YAŞAM

Tülay yaşdaşınızdır. Yaşdaşınızdır ama sizler gibi eğlenemiyor, okula gidemiyordu. Arkadaşları yok değil, vardı, vardı ama onlarla da sizler gibi gülüp konuşamıyor, oynayamıyordu. Çünkü yatağa mahkümdü. Günleri sayılıydı. Denizi andıran gözlerinin feri sönmüş, yaşama küsmüş gibiydi. Gözlerindeki o yıldızlar önceki gibi pırıl pırıl değildi. Tek sözle çaresizdi durumu. Problemi kara ciğeriydi. Doktorlar:

— Tedavisi yok! Ancak sana karaciğer nakli hayat verebilir, dediler.

Bu haber Tülay'ı yıktı. Sadece ağlamak geliyordu elinden. Gerçi, ameliyat pahalı, ama para bulunacak bulunmasına. Gelgelelim ciğer nasıl bulunacak, nereden alınacak? Ciğer nakli için hastalar senelerce bekliyorlardı. Bir ümit

ışığı olsa, o da beklesin. Ama yok. İşte,sağ tarafında arası kesilmeyen bir ağrı var. Kendisine rahat vermeyen, her an başını kurcalayan bir ağrı. Bastırınca doktorlar:

— Büyüyor, karaciğer yetersizliği, diyor...

Tülay ömrünün günleri sayılı olduğunu anlıyordu. Ama elinden bir şey, hiç bir şey gelmiyordu.

Bir sabah doktorlar yatağı başında oyalandılar. Tıp diliyle bir şeyler konuştular ve dönüp dönüp kıza baktılar. Tülay henüz küçüktü. Nice emelleri vardı, hayatı nice renkli renkli düşlüyordu. Yeni asra acaba nasıl basacaktı... Yirmibirinci asır kendisine acaba neler bahşedecekti?...

En yakın arkadaşı, ona güç veren kuzeni, teyze kızı Çiğdem'di. Çiğdem Tülay'ı kardeş gibi, canı gibi seviyordu. Kendisi için ne yapabilirdi? Bu fikirle yatıp kalkıyordu. Bu düşüncelerini doktorlarla da paylaştı. Epey konuştular, hep beraber düşündüler, bir çıkar yol aradılar.

Bir gün doktor Tülay'ın yanıbaşına oturdu ve bir baba sevgisiyle konuştu:

— Tülay, seni yarın ameliyat edeceğiz, dedi.

Kızın sema renkli gözlerine sanki bulut çöktü. Sıksa yağmur yağacaktı...

— Neden?...

Sanki bulut altında güneş göründü. Tülay gülümsedi:

— Hiç, sadece korkuyorum, dedi.

— Korkunun yeri yok burada.



— Bana yardım edeceksin, doktor amca, değil mi? Hepinizin ellerinden öpüyorum. Sizleri çok seviyorum. Ama bir isteğim var: Çiğdem de yanıbaşımda bulunsun, olur mu?

— Tabii, Çiğdem de yanıbaşında olacak.

Tülay rahatlar gibi oldu. İçinde, canevinde bir pırıltıdır sezdi,yarınki günü bu pırıltı içinde beklemeye koyuldu.

... Ertesi gün uyandığı zaman güneş, ışıktan örülü ellerini pencereden uzatmış, bembeyaz yüzünü okşuyor, okşuyordu. Yanıbaşında da Çiğdem sımsıcak elini eline almış, kuzeninin damarlarına olumlu enerjisini devrediyor, kendisine kuvvet, cesaret aşılıyordu. Nedense Tülay gözlerini açamıyor, ama bunların hepsini hissediyordu. Yanıbaşındaki hemşireye işaretle gözlerini bağlamasını söyledi. Hemşire Tülay'ın emrine uymadı. Gözlerini açmasını bekliyordu... İlk tepkisini görmek istiyordu.

Gerçi, narkozdan çıktığı o anı bir görmeliydiniz. Ağrı, sancı hissetmiyordu. Bu günlük güneşlik dünyaya, yaşanası hayata sevgiyle, tebessümle bakıyordu. Hele de Çiğdem'in kendisine hayatından hayat, ciğerinden ciğer verdiğini anladığı an gözyaşlarını zaptedemedi. İki gözü iki çeşme oldu. O kuvvetsiz, takatsiz eliyle Çiğdem'in elini sıkmaya, teşekkürlerini böylece sunmaya çalıştı. Çünkü bu, sözle anlatılmayan, ancak duyguyla, şükran gözyaşlarıyla belirtilen, sezdirilen bir teşekkürdü.

Çiğdem ise:

— Bu sana Yılbaşı hediyem olsun, Tülaycığım, yeni asra yeni yaşamla başla! dedi.

Çiğdem Tülay'a hayat bahşetmişti.

İNSANLIK ÖLMEMİŞ

Ah şu yaşlılar, ah şu yaşlılar! Küçüklere hep akıl veriyor, çocukların yaptığı işlere durmaksızın kusur buluyorlar. Dünyaya sanki onun için gelmişler. Bak, Selim'in annesi öyle değildi. Bizi hep okşuyor, yolda bir ekmek parçası bulsak, çiğnenmesin diye, hani onu sapa bir tarafa koyuyoruz ya! O zaman bile bize: „Aferin, çocuklar, büyük sevap işliyorsunuz!" diyordu.

Bir gün Selim'le top oynuyorduk, istemez misin top caddeye kaçtı. Caddede bir de ne görsek. Bir köpek can çekişiyordu. Önde alabildiğine koşan arabanın hızına hedef olduğu besbelliydi.

— Vay, ne yapsak? diye düşünürken Selim „Bismillah" deyip kalktı ve uzaktan gördüğü sarı bir arabayı durdurmak için el kaldırdı.

Araba durdu ve sürücü başını pencereden uzatıp sordu:



— Ne var, çocuklar? Hayrola!

— Abi, nolur, şu hayvanı doktora bir göstersek, bak ölmek üzere!

— Ne diyorsunuz, çocuklar, arabamı kirleteceksiniz!

Selim'le gözgöze geldik. Ne yapsak acaba?

Öyle demeye kalmadı. Selim arabanın kapısını açtı ve sırtındaki ceketi çıkarıp serdi:

— Kirletmiyeceğiz, abi, dedi ve yerde kanlar içinde yatan hayvanı koltuğa yatırdık.

Doktor: „Ameliyat edilmesi gerek! Şu kadar edecek!" deyince biz yine bakıştık.

— Ne gerekirse yap, doktor bey! dedik. (Biriktirdiğimiz kahvaltı paramız vardı tabii.)

Doktor bir bize baktı, bir de yerde yatan Karagöz'e!

— Aferin, çocuklar, insanlık ölmemiş demek! Karagöz'ü sizin için yaşatacağım, dedi.

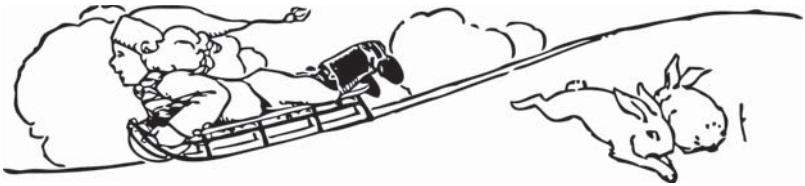
Gönlümüz bir hoş oldu, bir ferahladı. Nedense büyüklerimiz bize bugün ne akıl verdiler, ne de davranışımızı kusurlu buldular! Selim'in annesi bunu bilseydi herhalde yine „Büyük bir sevap işlemişsiniz" diyecekti.

Bu, gerçekten sevapların en büyüğü idi.

YIRTIK KAÇMIŞ

Kızak koşmasını çok çok seviyordu. Hele de kar lapa lapa yağıyorken elindeki kızağı bazen rastgele bir yerde bırakıp kıçça da koşuyordu. Bu öyle hoşuna gidiyordu ki!.. Paçaları, aşortmanı şırıl sıklam oluyordu. Ama hiç de oralı olmuyordu. Aldırmıyordu.

Bir gün eve vardığında ablası ve ağabeyi gülmeye başladılar. Ona bakıp bakıp gülüyorlardı. Güldükçe kaynıyor, kaynıyorlardı gülecekten. Annesi geldi. Soner'e bakınca önce kızdı, sonra o da gülen çocuklarla bir oldu, kıkır kıkır güldü. Soner, herkesin yüzünü bir bir süzdü. Süzdü ve istemeyerek dudağı büküldü, ağladı. Alabildiğine sesini salarak ağladı. Acayip bir orkestra çıktı meydana. Ama istemez misin poposu üşür gibi oldu. İki elini kalçalarına yapıştırdı.



Bir de ne görsün, poposu apaçık meydandaydı. O da „orkestra“ya bir başka tel taktı. En incecik teli...

Aşortmanını çıkarıp attı. Attı ve ayaklarıyla çiğnedi.

— O artık yırtık, anne, dedi.

Gerçekten yırtık atılıyor, yırtık alaşağı ediliyor. Ama iğnelikte iğne iplik varken hal değişiyor. İğne yırtığı kapatıyor, eşyaya ömür veriyor. Onu yaşatıyor.

Soner'in annesi çiğnenen aşortmanı atmadı. Kuruttu. Dikti ve tekrar oğluna verdi.

— Git! Alabildiğine kızak koş, evlâdım! dedi.

Soner'in yüzünde güller açtı.

Yırtık kaçmıştı.

KÜÇÜK OKUL



mira küçük, henüz iki yaşında. Ağabeyi ise büyük, tam dört yaş büyük ondan. Hatta okula gidiyor, yani „küçük okula“ — çocuk bahçesine. Ağabeyini okula giderken görmüyor, ama dönüşünü saatlerce sayıklıyor. Onun oynadığı oyuncakları alıp, epey eğleniyor. Hele de tableti ele geçirmeye görsün. Tıpkı onun gibi oturup tableti dizlerinin üzerine yerleştiriyor ve dört bir köşesini bastırıyor. Şekil çıktı mı, iki elini havaya kaldırıp çığlık üstüne çığlık atıyor. Ötesi ayan: işaret parmağı tabletin üstünde dolaşıyor. Yüzü de şekillere göre değişiyor: kâh gülümsüyor, kâh ağlayımsı ağlayımsı sesler çıkarıyor. Ama ne var ki, çabuk bıkıyor aynı oyunlara. Sonra gidip ipi geriyor ve atlamaya öğreniyor.

Bir gün Amira ortalıktan kayboldu. Odaları, yatak üst-



lerini, ikinci kat yatakları, kitaplık arkasını, şömine etrafını, hatta içini dahi araştırdık, yok, yok, yokoğlu yok. Gözlerimiz fal taşı kesildi, yuvalarından fırlayacak gibi, „Acaba nereye gidebilir bu çocuk! Bir şeyden haberi yok (biz yetişkinlere göre). Ama nereye gidebilir?“

Oysa ağabeyinin tabletini alıp „okula“ gitmiş. (Ev arkasına gizlenmiş.) Onu görünce çok sevindik. „Sen ne arıyorsun burada?“ demek istedik. Oysa parmağını ağzına koyup „şiiit“ etti, „Çocukları uyandıracaksınız“ demek istedi. Gözlerini diktiği yere baktık. Ne görelim! Oyuncakların arasında her ne kadar kedi köpek, tavşan, ayı, ördek, piliç, varsa sıraya dizip „uyutmuş“. „Küçük okulda bizi böyle diziyor, böyle uyutuyorlar“ demek istedi. Küçümencik öğrencilere „Tatlı uykular“ der gibi gülümseyerek „küçük okul“dan ayrıldık.

BEN „ÖBÜR HALA"

Babaannesiyle, büyük annesiyle, yıllanmış dostluğumuz vardı. Aramızdaki mesafe ırak olsa da, kalplerimiz birbirinden ayrı çarpsa da, fikirlerimiz, duygularımız aynıydı. İnsanlar belki onun için yakınlaşıyor, birbirine bağlanıyor. Bu sıcaklık gözle görülmese de bu bağlar nesillere de,küçüklere de aksediyor. Tabii, göl olan yerde su eksik olmaz, derler ya!

O, küçümencikti, henüz adım atmasını öğrenmişti, ama adını biliyordu. „Fati" diyordu. Bizi, yani beni ve arkadaşımı seyrek de olsa görünce yüzünde güller açıyordu. Bize sevgisini nasıl bildireceğini bilemiyordu. Elindeki bonbonu mu versin, cebindeki cikleti mi? Şaşırıyordu adeta.

Arkadaşıma Hala diyordu. Bana acaba ne diyecekti. Sabırsızlıkla bekliyordum söyleyeceklerini.



— Benim adım ne? Diyordum. Ve yine kendim cevap veriyordum.

— Ben Nadiye teyzen! Diyordum.

İki yaşında bir çocuğa böyle zor adlar söyletilir mi hiç. Baktı baktı ve:

— Sen öbür hala! Dedi.

Adım „öbür hala“ kaldı.

Arkadaşımın yolu düşünce uğruyordu dostlarımıza. Onu görünce biraz bekliyor, gidip kapıyı yokluyor ve o zaman soruyordu:

— Hani öbür hala nerede? Diyordu.

* * *

Böyle böyle benim adım „öbür hala“ kaldı.

İFTAR LOKMALARI



ülbin ile Şerlin çok, ama çok sıkı arkadaştılar. Okula beraber gidiyor, gezilere beraber çıkıyorlardı. Öyle arkadaştılar işte. Hani derler ya, aralarından su sızmıyordu. Bayramlarda da hep beraber eğleniyorlardı. Onları gören gerçekten imreniyordu. Aramızda kalsın, bazıları kıskanıyordu bile.

İki arkadaş ayrı ayrı semtlerde oturuyordu. Bu hal onların beraber olmalarını etkilemiyordu. Hele de Ramazan ayını çok seviyorlardı. Sabırlızlıkla bekledikleri bir ay olduğunu söylersek, belki de hata etmiş olmayacağız. Niçin mi? Çünkü Ramazan ayının iftar lokmalarını özlüyorlardı. Lokmalar gerçi, her zaman, yanı Cuma akşamı, Pazartesi akşamı yapılıyordu. Ama Ramazan ayında hazırlanan lokmaların tadı bambaşkaydı.



Belki Mübarek ay olduğu içindir.

Gülbinle Şerlin daha birkaç arkadaşıyla beraber biraraya toplanıp hem hazırladıkları lokmaları değiştokuş ederek tadıyor, hem de kimin lokmaları daha lezis olduğunu değerlendiriyorlardı. Aralarında dargınlık olmıyordu. Zira gelecek defa herkes daha büyük özenle yaptığı lokmaları sunacaktı. Gülbin ile Şerlin bu toplanmalarda bir değişiklik yapılması gerektiğini düşündüler. Şerlin bu fikirlerini öne sürdü:

— Arkadaşlar, dedi, bu toplanmalara başka bir yön versek, ne dersiniz?

— Yani nasıl? dedi öteden Ayaz.

Şerlin önceden düşündüğünü paylaştı:

— Herkes için ayrı günler olsun. Örneğin, ben yaptığım lokmaları pazartesi getiririm.

Ayaz fikrini devam ettirdi:

— Tamam, herkes haftadan bir gün seçsin, demek.

— Anlaşıldı, dediler.

Yani teklif kabul edildi.

İftar lokmaları bahanesiyle yaptıkları toplantılar kızların hoşuna gitti. Ama bir gün Gülbin derin derin düşünerek ayağa kalktı ve sakin sakin konuştu:

— Bu toplanmalar gerçekten çok iyi, birbirimizi daha iyi tanıyor, çok iyi fikirler yürütüyoruz. Bence bu görüşmelerde Allah adına yapılan bu lokmalarla beraber birer de dua okusak daha da iyi olmaz mı?

Kızların hepsi birden atıldı:

— Tabii, iyi olur. Hem ayrıca başka başka dualar da öğrenip okuyabiliriz, dediler.

Şerlin:

— Ben örneğin El-Fatihayı, sen Subhanekeyi okursun, dedi.

Toplantıya yeni katılan Melisa da başka bir fikir ortaya serdi:

— Bu yaptığımız lokmalardan fakir konu komşuya, yal-

nız kalan yaşlılara da versek iyi olmaz mı?

— Olur, dediler hep bir ağızdan kızlar.

— Hem millet ayırmadan.

Aradan bir hafta geçmemişti ki, bir akşam Gülbin toplantıya heyecanlı geldi. Arkadaşlarının toplanmasını zor bekledi.

— Biliyor musunuz, dedi. Bizim lokma toplantılarımız anaba— balarımızdan başka komşularımızın da beğenisini kazanmış. Bu akşam komşu Adem hoca koşa koşa bana yetişti ve sırtımı okşayarak „Aferin, kızım, dedi. „okulda boşuna vakit geçirmemişsiniz. Bu akıllı iş için Allah sizi mükafatlandıracaktır!“

Bu takdir kızların gözlerini yaşarttı.

DERİN'İN MEKTUBU

Derin ikinci sınıf öğrencisiydi. Küçüktü, büyüklerin ağzından dökülen her sözcüğe inanıyor, o sütmavi gözleri çiçek açıyordu. Henüz kelimeleri birbirine bağlamaya, cümleler haline getirmeye başlamıştı. Daha büyük öğrencilerle arkadaşlık ediyordu ya! Bir gün ona:

— Yeni yılda sana ne hediye edecekler? diye sordular? Bir şeyler istedin mi?

— İstemem mi lazım?

— Tabii, isteklerini bir mektuba yazıp postaya vereceksin.

Bunları konuşan büyük öğrenciler çok ciddiydiler. Konuştular, bir de uzaklaşınca kıkır kıkır gülüştüler. Bu söylenenler Derin'in içine dert oldu. Yattığı zaman çeşitli hayal-

ler gözü önüne geliyor, onlarla „konuşuyordu“. Nerdeyse yılbaşı yaklaşıyordu. Nihayet, kararını verdi: Oturup mektup yazacaktı o da. Bir iki kez başladı. Başladı ama hiç bir türlü istediklerini söyleyemiyordu. Nihayet, bir gün dayanamadı ve aklından geçenleri bir bir yazmaya başladı:

„Çok sevgili anne ve babacığım!

Bugün size şu mektubu yazmaya niyet ettim. Biliyorum, çok işleriniz vardır. Ama ben uzatmayacağım. Sizden istediklerimi söyleyeceğim. Mümkünse bana bir TABLET ve büyük bir çikolata alın!

Önceden teşekkür eder, ellerinizden öperim!“



Kimse görmeden Derin kâğıdı bir zarfa koydu ve üzerine:

„Anne ve babama“ diye yazdı.

İstemez misin, sokağa çıkar çıkmaz postacı Bay Mitko karşısında bitti. Derin hemen onun yanına koştu ve:

— Bu mekup size! dedi ve devam etti:

— Ben Derin, şurada, şu apartmanda oturuyorum.'

Bay Mitko afalladı... Gene de „tamam“ diyerek yoluna devam etti.

Postaneye varır varmaz mektubu açıp okudu. Hem okudu, hem gülümsedi.

— Bu hediyeleri ben almalıyım, diye düşündü. Zaten babasıyla çok iyi dostuz.

İş arkadaşları bay Mitko'ya yardımcı oldular. Hediyeleri paketlediler, süslediler, şeritle bağladılar ve yılbaşı gecesi Bay Mitko Derin'lerin apartmanına gitti. Kapıyı Derin açtı ve hemen içeri koştu.

— Anne, baba, gelin! Benim hediyelerim geldi!

Anne babası Derin'in söylediklerine ilkin inanmadılar, şaka zannettiler.

Şaka değil, gerçekti. Derin hayalinin kanatlarındaydı. Bu yılbaşını Bay Mitko'nun hediyeleriyle ömrü boyunca unutmayacaktı.

HASRETLİĞİN ÖTEKİ ADI ÖZLEM

Anababası ayrılalı birkaç ay olmuştu, görüşmüyorlardı.

Aylin'in hasretliği babaannesinin burnunda burcu burcu kokuyordu. Amma çaresi yoktu. Hasretlik bu sana. Nedenleri binbir türlü.

Yılbaşı yaklaşıyordu. Babaannesi çarşı pazar gezip torununa en güzelinden giyimler seçti. Onları hayalen torununa giydirdi. Sonra da rengini denizden almış dolu dolu gözlerle Aylini okşadı, okşadı... Sonra hediyesini dürdü, bir torbaya koydu. Ertesi gün dükkanda yeni yeni çikolatalar, bisküviler gördü. Onlardan da alıp torbaya yerleştirdi. Üstüne de „anne“ diyebilen bir taş bebek ile „hav hav“ diye havlayan bir kuçu kuçu yerleştirdi.

Hepsi iyiden iyi, güzelden güzeldi.

Babaanne televizyon karşısında oturuyor ve her gördüğü çocuğun kaşını gözünü torununa benzetiyordu. Bazen gelip boğazına bir yumak duruyor, düğümleniyordu...

İşte, çok beklenilen o yılbaşı gecesi de gelip çattı. Kent, görülesi telli pullu gelin misali süslenmişti. Her evin avlusu, girişi bile donatılıydı. Bu yıl nedense herşey daha törenli, daha görkemliydi.

Aylin'in babası holün üst köşesindeki hediye torbasını alıp arabaya götürdü.

Annesi ardından bağırdı:

— Oğlum, nereye böyle acele? Şeker suya mı düştü?

Oğlu, yarım ağızla:

— Çok durmam, gelirim anne! dedi.

Akşam üzeri Aylin babasının gelmesini bekliyordu. Zil çaldığı zaman hemen kapıya koştu:

— Yeni yıl geliyor! Yeni yıl... diye şarkı söylüyor, ellerini de kanat misali çırpıyor çırpıyordu. Babasını görünce daha da coştu.

— O Yeni yıl değil, benim babammış! Babaa, babacığım!... dedi ve boynuna sarıldı. Sarıldı ama gözleri kapıya takıldı:

— Hani, babaannem nerede?

Babası acı bir lokma yutar gibi yutkundu, kısık bir sesle konuştu:

— Birazdan gideceğiz babaannene, dedi.



Aylin, küçümencik pamuk elleriyle sabırsızlıkla hediye torbasını boşaltmaya başladı. Yeni elbiseleri görünce hemen üstünü çıkardı ve yenilerini giydi. Babasına:

— Şimdi beni babaanneme götür. Babaannemi isterim! dedi.

Annesi „yok“, „geç oldu“ dese de yılbaşı gecesinde emirleri çocuklar verirdi.

Babası kızını kırmayacaktı.

* * *

Zil çaldı. Babaanne adeta çıldırdı, kapıya koştu. Sanki karşısında masallardaki prensesi görüyordu. O an Aylin'e sanki iki de kanat takılmıştı. Ellerini açarak babaannesinin kucağına uçup kelebek gibi kondu. Babaannesinin çocuk şarkılarını, masallarını ne kadar da özlemişti. Babaanne ile torunu kucak kucağa, sarmaş dolaş oldular. Altı ayın hasretini gideriyorlardı. Aylin babaannesine ondan öğrenip bildiği şarkıları okudu, masalları anlattı.

O akşam babaannesi büyük ve canlı hediyeyi karşılamıştı.

YAŞAM SEVİLİNCE GÜZELDİR

Günün gelişi sabahtan bellidir, diye bir söz vardır, hatırlarsınız. Talih bey de hep bunu hatırlatırdı çocuklarına. Üç oğlu vardı. Üçünün de kendine özgü yapısı vardı. Huyları, hünerleri başka başkaydı. Talih bey çoğu defa aklından geçiriyordu: „Acaba kime çekmişlerdi?“ Sonra yine kendi kendine cevap veriyordu: „Eh, sülale büyük. Amca, dayı bol, vermiş Allah. Elbette hepsinden birşeyler kapmışlardır. Kan değil mi, çekmişlerdir.“ diyor ve kendi kendini avutuyordu. Hele de küçük oğlu Tahir hep çatık kaşlıydı, yüzünde tasa, sıkıntı okunuyordu. Okulu da, yaşamı da hep böyleydi. Bazen bu durumları burcu ile de bağlatıyordu. Koç burcundandı. Boynuzlarıyla açıyordu kader çizgilerini, boynuzlarıyla süsüyordu önüne



geleni. Babası kararlıydı: Ne yapacak, ne edecek, bu oğlanı hayata gülümsemeye, yaşamı sevmeye öğretecekti. Çünkü yaşam ancak sevilince güzeldir.

Bir gün okula gitmeden önce oğlunu iyice tenbihledi:

— Benim güzel oğlum, benim boynuzsuz koçum, dedi. Sana böyle surat, böyle bükük dudak hiç de yakışmıyor. Gülümse bu hayata ki, o da sana gülümsesin. Bugün bir deneme yapalım, söz mü?

— Evet, babacığım, söz, bugün herkese gülümseyeceğim.

Bu sözden sonra Tahir yüzüne bir gülücük takarak evden çıktı. Ve karşısına ilk çıkan Zümrüt teyzeyi kibarca selamladı.

— Günaydın, evladım. Allah yolunu açık etsin! Cevabını aldı.

Tahir ilk adımı, o zor adımı atmıştı. Artık kime rastlasa hep aynı tebessümle selam veriyordu. Okula vardığı zaman da aynı gül dudağındaydı. Herkes bunun farkına vardı. Öğrenci arkadaşları da, öğretmenleri de. Sanki herkes gülümsüyordu bugün. Herkesin yüzünde güller açıyor, gözlerinde yıldızlar oynaşıyor, hayat kıvılcımları alevleniyordu. Tahir derse kalktığı zaman da, yerine oturduğu zaman da gülümsüyordu. İçi de öyle bir hoş, öyle bir hoştu, hafiflemişti, kanatlanmış gibiydi, sanki uçuyordu. Eğer bir ressam olsaydı, tüm dünyayı bir gülücük tablosuna sığdıracaktı. Çok gülücüklerden oluşan bir tek gülücüklü tablo.

Eve döndüğü zaman baba oğlunu tanıyamadı. Dağıttığı, bahşettiği o tebessümlerin hepsi sanki üzerine konmuş, onu kat kat iyi etmiş, güzelleştirmişti.

Evet, güne nasıl başlamışsan, öyle de bitirirsin...

EVİŞ'İN SEVİNCİ

Eviş kıvırcık kumral saçını hem aynada tarıyor, hem yeni yılı hayal etmeye çalışıyordu. Arkadaşlarının söylediklerini de kendine göre şöyle bir tartıyordu. Bir gün babasına sorucu oldu:

— Baba, babacığım, dedi. Yılbaşı hediyelerini biz çocuklara kim getiriyor?

Babası gülümsedi. Simsiyah bıyıklarını şöyle bir sıvazladı ve Eviş'i bir eliyle tüy gibi kaldırıp dizine oturttu ve konuştu:

— Sen istediklerini yaz ve mektubu hepberaber postalarız.

— Bilgisayarla, yani internetle yollasak olmaz mı?

— Tabi, olmaz, yaşlılar bilgisayar falan bilmez.

Eviş bademgözlerini şöyle bir süzdü, düşünüp kaldı.

İstediği o kadar çok şey vardı ki, hangi birini yazsındı. Babası sanki fikirlerini okudu.

— Gönlünde ne varsa, istediğini yaz, dedi.

Eviş kağıt kalem aldı ve düşünmeye başladı.

— Önce bir sırt çantası yazacağım. Hani şimdi okul arkadaşlarımın taşıdığı gibi. Sonra bir deste boyalı kalım. İçinde her türlüsü olsun. Tabii, bir de resim defteri.

Kendi kendine gülümsedi: „Acaba çok olmadı mı? Ama çok çok istediği bir şey daha vardı: Barbi bebek türleri. „Acaba yazsam mı? Ben yazayım da, ne olursa olsun".

Ertesi gün Eviş mektubu tekrar güzelce yazdı ve zarfın üstüne adresi babasına yazdırdı. Babası kızının hevesini kırmadı. Kızını elinden tutup posta yoluna revan oldular. Eviş'in babası mektup gişesinde oturan memureye selam verip mektubu önüne sürdü.

— Bu mektubu pullayıp yollar mısınız? dedi ve bir de kağıt para uzattı. Memure „Tamam" diyerek baba kızın ardından uzun uzun baktı.

Eviş için gece gündüz aklından çıkmayan o uzun beklentiler başladı. Beynini de o „acabalar" kurcalıyordu.

Nihayet o beklenen yılbaşı gecesi gelip çattı.

Her şey iyi ama şu „uykucuk" gelip gözlerini kapatmasa. Beklentiden, heyecandan olsa gerek. Eviş dedesinin sözlerini hatırladı. Babasına:

— Baba, dedi, uykumu nasıl açabilirim acaba? Kirpiklerimi kibrit çöpüyle dayasam olmaz mı?



Sonra da hep beraber gülüştüler:

— Bu, şakadan söylenen bir espiridir, kızım! dedi babası.

Derken Eviş öylece uyuyakaldı. Arada bir de belinledi.

— Rahat ol, kızım, dedi babası.

Öylece sakinleşip uyurken dışarıda havayi fişekler atılıyor, neşeli çığlıklar, silah sesleri duyuluyordu. Eviş uyandı ve uyanmasıyla:

— Ne oluyor? diye haykırması bir oldu.

— Eviş, acele et!

Eviş kapıyı açınca ruh kırıklığına uğradı. Dışarıda kimseler yoktu. Etrafa bakındı: Yok, yok! Sesi bir kıl kadar incelmişti. Aynı anda kapı önünde bir torba gördü. Islak gözleri pırıl pırıl ışıdı. Sanki gökyüzündeki bütün yıldızlar gözlerine doldu. Torbayı kaldıramadı, içeriye doğru sürükledi. Sabırsızlıkla açtı. Hayret! İçinde neler neler yoktu! Her birini eline alıyor, hayretle birer sevinç çığlığı atıyordu. Babası ve annesi yanda durmuşlar, buğulanan gözlerle Eviş'i seyrediyorlardı.

YENİ KUZEN

Kış ağazı. Fırtınalı, kar yağışlı bir gündü. Halam Rahimeye evlatlık almaya gidecektik. Ben, arkadaşım Vera ve halam yollara revan olduk. Yetimler yurdunun kapısı önüne geldiğimiz vakit Rahime halam kestirip attı: „Siz gidin, ben burada bekleyeceğim.“ Kulaklarıma inanamadım. „Yarabbim, bu küçümencik yavrunun günahı nedir? Niye daha görmeden reddediyor yavrucağızı?“

Vera pişkindi. Müdüre hanıma dokuz dereden su getirdi. Müstakbel annenin son anda bir fenalık, bir buhran geçirdiği için gelemediğini inandıra inandıra anlattı ve nihayet imzalarımızı attık. Müdüre inandı mı, inanmadı mı, bilmem amma, bizi alıp çocuk odasına götürdü. Üç taneydiler: ikisi karayaz, biri sarışın. Bize mülayim mülayim



bakıyordu sarışın olanı. Bir sıra ellerini uzatıp çırpınmaya başladı. Sanki masumcağız „Alın beni!“ diyor, elleri ve gözleriyle yalvarıyordu.

— Bu olsun! dedim. Kendi kendime de: „Üstelik bir benzerlik de var anne ve baba adaylarında, diye düşündüm.

Ve yavrucağı alıp çıktık.

Halam olducağı yerde kalmış, sanki donmuştu. Bizi görünce derin uykudan uyanırcasına kalktı. Sevinir göstermek istedi kendini. gülümsemeye çalıştı. Dudakları gülüyor, ama gözleri sönüktü. Sabah sabah sulardan kalkan buğu gibiydi. Dumanlı dumanlı. Renklerini seçmek bile zordu. Sessizce yürüdük. Sonra bebeği kendisine gösterdik. Küp yanında küpecik, masumcağız.

Ben öyle seviniyor, öyle seviniyordum ki! Büsbütün sevgi doluydum. Yeni bir kuzenim oldu, diyordum. Ne mutlu bana!

GÖZYAŞLARI

Biliyorum, erkekler ağlamaz. Ama gözyaşları Allahın bir rahmeti. Herkese verilmemiştir. Ben gözyaşımı hiç kimseye göstermiyorum. Geceleri karanlıkta, yorgan altında ağlıyorum. „Doğa beni niye böyle cezalandırmış“, diyorum. Herkes yanımda tıpış tıpış yürüyor, tupur tupur koşuyor, bense ayağımı zor atıyorum. Üstelik ağrılarım da var kalçamda, için için, bağıra bağıra ağlamak geliyor içimden. Ama tutuyorum kendimi, gözyaşlarımı içime akıtıyorum damla damla. Bana nasıl gülüyorlar, biliyor musunuz?! Erol da, Ruhi de, Ruşti ve Oktay da, gözümün önünden gitmiyor sırıtmaları. Ama neyleyim. Onlara ne diyebilirim, onlardan ne isteyebilirim. „Yapmayın, etmeyin!“ mi diyeyim, gururuma yediremem. Yapacağım hiç bir şey yok, onları ben eğitemem. Özürlülere



böyle böyle davranın. Onlar zaten dünyaya küs, anababalarına küs, kaderlerine küs, diyemem. Bana karşı yalnız öğretmenlerim merhametli. Onlar gösteriyor bana en büyük ilgiyi, en büyük sevgiyi. Kendi evlatlarıymış gibi davranıyorlar. Yalnız o zaman kendimi insan hissediyorum. Onlar bana ümit veriyor. Bir gün ameliyata gider, düzelir, arkadaşlarım gibi olurum, diyorlar. O zaman öyle bir hoş oluyorum, öyle bir rahat ediyorum. Uçasım geliyor. İnanıyorum. Elbette bir gün ameliyat olacağım. Her geçen gün beni o mutlu ana yaklaştırıyor, sanıyorum. O zaman dünyaya yeniden doğacağım. Dostlarım olacak. Ama o bana gülenleri, beni yanıslayanları sanki asla unutamıyacağım.

ZÜBEYDE'NİN ARKADAŞLARINA

Bu sabah Güneş her sabahki gibi şen şen doğdu.

Başını pencereden uzatıp, oklarını kapı dibindeki yatağa sapladı. Öylece birhayli kaldı.

Yoktu. Zübeyde'nin yatağı bomboştu bu sabah.

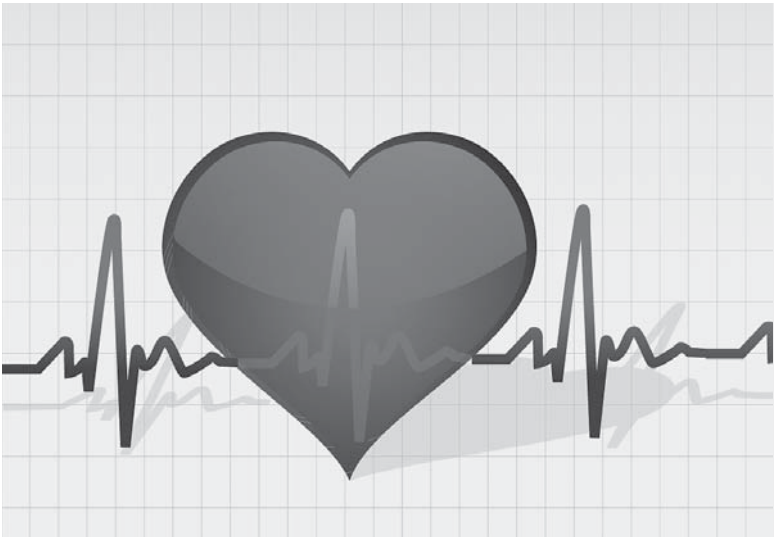
Kahırlandı. Kahırdan sararıp soldu.

Güneş Zübeyde'yi seviyordu.

Zübeyde'yi ben de seviyordum.

Bismillah, deyip ben de vardım bugün beşinci katın onuncu odasına. Onuncu odanın birinci numaralı yatağı boştu bugün.

Güneş gibi başımı uzattım kapı aralığından, baktım. Yoktu.



— Yarabbim, dedim, bir emanetini daha topladın mı yoksa? Dizlerim kesildi, ürperdim. Hemen „el-Fatiha“yı okudum.

O gülen gözlerin sıcaklığını aradım. Bulamadım.

Kınalı saçlarının kızıllığını aradım. Göremedim.

Kalemle çizilmiş gibi dudaklarının vişne çürüğünü gözledim. Göremedim. Zübeyde'nin yattığı yatak bambaşkaydı bugün.

Çocuklar, nahakyere hatırlamaya çalışmayın. Zübeyde'yi siz bilmezsiniz. Onu bilse bilse Bilkalı köydeşleri, akranları en iyi bilir.

Onun en yakın arkadaşları da Bilka'dan.

Zübeyde Güneşi seviyordu.

Zübeyde beni seviyordu.

Zübeyde hele de arkadaşlarını çok seviyordu.

Arkadaşlarından uzak düşeli bugün yirmi dört gün oldu.

— Acap niçin yazmıyorlar?

Her kapı açılışında Zübeyde mektup bekliyordu.

Mektup yerine iğne geliyordu. Hap geliyordu.

Eline kitap alsa, aklına arkadaşları düşüyordu. Babasının yolladığı mektubu bilmem artık kaçıncı kere okudu. Onu her eline alışında, her okuyuşunda arkadaşları geliyordu gözü önüne.

Bugün Zübeyde ameliyata gitti.

Babasının mektubu elinde, arkadaşları dilinde gitti.

Ameliyat ağırdı. Dayanamadı. Uyudu ve bir daha uyanmadı. Ne elini çekti, ne ayağını. Arada bir gözünü açtı: „Eşhedü enla-ilahe illallah“ dedi.

— Arkadaşlarım...

Dedi. Kimi kere sözünü tamamlayamadı.

Hastaneye düştü mü insan, arkadaşa hasret, dosta hasret, tanışa hasret.

Oda arkadaşları, yatak arkadaşları Zübeyde'ye en yakın kimseler oldu. Acısını da ilkin onlara bildiriyordu, babasından aldığı mektubun müjdesini de.

— Acap arkadaşlarım ne yapıyor? Beni düşünüyorlar mı? Nasıl mı karşılayacaklar beni?

Zübeyde bunları yatak arkadaşı Vasilka ablasından sordu. Gözyaşlarını ya kimseye göstermesin diye battaniye altında sessizce yuttu, içine akıttı, ya da Vasilka ablasına bunları söylerken gizlice sildi.

Oysa Güneşi, arkadaşlarını o kadar çok seviyordu ki...

Güneş hep öyle sarı sarı, solgun. Şuaları da soğuk. Dondurucu.

Allah Rahmet Eylesin!



NADİYE AHMET

Doğum yerim Kuzey Bulgaristanın Tırgovişte şehrine bağlı Gagovo köyüdür. Babam Ahmet Yakuboğlu köyün Nüvap mezunlu ilk öğretmenlerinden biriydi. Annem Feride Ahmet ise Razgrat'tan, ev hanımıydı. Yaşamını biz, dört evladının öğrenim ve eğitimine adamıştır.

İlkokulu köyde tamamladıktan sonra liseye Popovo kasabasında devam ettim. O yıllarda babam milletvekiliydi ve başkentte „Yeni ışık" ve „Eylülcü çocuk" gazetelerini neşrediyordu. Liseyi ikmal edince ailece Sofya'ya yerleştik ve ben yüksek öğrenimimi Yüksek Bilimler Akademisi' nin Ekonomi bölümünde tamamladım.

Gazeteciliğe „Eylülcü çocuk" gazetesinde başladım. Çocuklara olan sevgimi bağrımda sımsıcak tutmama gazetede çalıştığım yıllar yeterliydi, ilk yazılarımı, öykülerimi burada yazdım. Türkçe çıkan gazete ve dergilerde yayınladım. Gazete kapatılınca Sofya radyosunun spiker ve mütercim yarışmasını kazandım ve Radyo evinin Türkçe masasında çalışmalarıma en güzel yıllarımı adadım. İlk kitabım „Mavi Kordeleli Güvercin"le 1964'te okurlarımla tanıştım. Ardından „Güldali" adlı uzun hikayem neşredildi. 1966'da yayınlanan „Solmayan Karanfil"de yeni yeni öykülerimi okurlarıma bahşettim. Öykülerim Bulgarca dergi ve derlemelerde de yayınlandı.

Aradan yıllar geçmeli ve bazı istenilmeyen olaylar yaşanmalıydı ki, bunlar yazma hevesimi de etkiledi. Fakat ne var ki, okurlarımı bir an dahi düşünmekten vazgeçmedim. Bu yolda bana hayat yoldaşım Osman Salih güç verdi, destek oldu. „Nur Taneleri" adlı öykülerim yüzümü tekrar güldürdü. Şimdi okurlarıma „İFTAR LOKMALARI" adlı bu kitabımı en içten sevgilerimle sunuyorum.

